

Ede oli soittanu pari puhelua ja onnistu saamaan meille kuskin. Vaihteeks taas Jamal. Ählämeissä oli yleensä se hyvä puoli, ettei ne ryypänny. Tupakkaa kyllä veti senki eestä, ja vaati tapansa mukaan palkkioks kaks isoa askia. Mut se ei tietenkään ollu ongelma, kiitos Eden isäpuolen. Jamal oli syntyny Suomessa, mutta isä oli turkkilainen, ja pyöritti kebab-ravintolaa keskustassa. Tosi omaperästä. Sen äiti oli ties mistä, olisko ollu Pakistanista vai Libanonista. Muuta en siitä tienny, ku että kulki aina huivi päässä ja oli aina valmis tarjoomaan päivällistä kotonaan. Pari kertaa oltiin käytyki kylässä, aina oli kuskussia tai oudosti maustettu pottua, ja lisukkeena tunkkasen tulista lammasta, kuutioita tai kebabia. Edelle se oli liian tulista, mutta mä taas olin joka kerta tykänny. Se oli oikeestaan muutenki aika kiva nainen. Mitä taas tuli Jamal in isäukkoon, sitä en ollu koskaan kotonaan nähny. Liekö siellä kävi muuta kuin rahaa kiikuttamassa ja eukkoaan painamassa, kerran tai pari viikossa.

Jamalilla oli kaverina Omar, jossa oli yks huono puoli: se onnistu iskeen aina kaikki naiset. Se oli aika vitun ärsyttävää. Ei sinänsä, että sillä olis muuten ollu väliä, mutta loppuillasta ku Omar onnistu vokotteleen ympärille ties mitä blondia, siis oikeesti, sillä jätkällä tuntu olevan joku pakkomielle nimenomaan mahdollisimman kännissä oleviin pissisblondeihin, aina löyty joitaki natseja suomisankareita, joilla oli jotakin sitä vastaan. Yleensä ne oli jostain lähikunnista, kauempaa ku me, ja alko huudella tai sokeltaan jotain vittuiluun viittaavaa. Halusivat pelastaa humalaiset suomiprinsessat pahojen islamistien kynsistä, ja parikin kertaa siitä oli meinannu kehkeytyä oikeen kunnon turpajuhlat.

Omar sano, että sillä kaikella oli jokin syvempi merkitys. Se kutsu sitä kirsikkamissiokseen. Se oli sen pyhä velvollisuutensa, ku väitti olevansa terve, käyttävänsä aina kortsua ja etenevänsä muijien halujen mukaan, joko hellästi ja lipeväkielisesti tai sitten tarvittaessa raisummin. Ja kirsikoitahan kyllä poksahdella. Mikä sinällään oli aika sairasta sekin. Mutta olisiko sitte sekään ollu hyvästä, että vaihtoehtoisesti samat verimakkarakuoret olis repeilleet jossain pusikon takana jonku aivan yhtä humalaisen takahikiän tuupelon kans. Omar ainaki tiesi mitä teki ja muisti hommat jälkeinpäin, eikä ainakaan

toistaseks ollu kukaan noista pissimisseistä tullu märiseen mitään perään. Joten sallittakoon Omarille kutsumuksensa. Siis niin kauan kun se ei koskenu muiden varatuihin naisiin, ja varsinkaan Nannaan. Sillä jos se sen menis tekemään, mä vittu hakkaisin suklaasilmät irti sen päästä ja tunkisin ne jonnekin sen muslimiperseesen ja aika vitun syvälle.

Jamalillaki oli elämäntehtävä ja se oli sen auto. Se oli paiskinut hommia vapaa-aikanaan isänsä mättölässä pikkupennusta saakka ja tienannu kai aika mukavasti, sillä nykyään sen alla hurisi teräksenhohtonen Civic, kolmen vuoden takasta mallia. Nytku se oli saanut himoitsemansa auton ja sillä oli vieläpä ikää ajaa sitä, niin se oli innostunu tuunaamaan menopeliään vieläkin hotimmaksi. Varmaan sillä oli menny rahaa enempi siihen kuin mitä auto alunperin makso. Ja helvetin komeeksi se sivvinsä oli saanuki. Oli maalattu liekkejä ja vauhtiraitoja, ja tyrkätty spoileria sinne ja tänne, semmoisiinkin kulmiin, joihin en ollu kuvitellu spoilereita ees olevan saatavilla. Moottori kehräs ku mikäki puuma, nollasta sataan alle viidessä, väitti se, vaikkei ollu ainakaan vielä onnistunu todistamaan sitä kellekään. Mut ainaki pellin alta lähti ääntä. Kaikki oli helvetin kateellisia sen Civicistä. Jopa niin, että kerran sitä oli naarmutettuki, mutta saipahan Jamal siitäkin syyn maalata taas uuden värikerroksen naisensa pintaan.

Ei siis ihme, että Jamal ja Omar oli melkonen työpari, etten sanos. Jamal hurmas autollaan ja Omar silmillä ja liukkaalla kielellä. Jos jäisin joskus sinkuks, niin en muiden kans liikkuskaan ku just niiden. Uus muija löytys ihan salena viidessä minuutissa.

Tänäänki Jamal oli esitelly joitain uusia vanteita, enkä kerta kaikkiaan osannu lumoutuu niistä ihan niin voimallisesti ku Omar ja Ede. Tosin Edeki vaikutti kehuskelevan niitä lähinnä kohteliaisuudesta, pelkäs kai että kyyti peruuntuis jos ei oltas kuolattu sen kärryä ensteks.

Aluks tehtiin perinteinen pillurallikierros, jonka jälkeen Jamal jätti meidät kaupungille. Ite se halus jäädä vielä kierteleen, mutta yksin, kun taas Omar liitty mieluummin meidän seuraan. Pari bissee oli juomatta joten baariin yrittäminen ei tullu vielä oikeen kyseeseen. Ede oli löytäny Hondan hansikaslokerosta sinne kaks viikkoo sitten jättämänsä Diesel-liköörin jämät ja piteli pullosta kaksi käsin. Se nyppi sinistä etikettiä sumein silmin ja yritti

olla osallistumatta Omarin avaamaan keskusteluun jostakin muijasta, jonka se oli tavannut edelliskesänä leirillä. Niillä oli oma suosittu kesäleiri nykyään, räätipäänuorilla, ja tytön nimi oli Estelle tai jokin. - Kiva nimi, mä sanoin. Mietin, et jokohan Omariakin vietiin. Suomi-pissikset kävi kirsikoiden poksautteluun mutta tosirakkaus näytti kuitenkin löytyvän omien joukoista, huivipäistä. Ede varmaan ajatteli Miraa, tai sit se oli vaan niin saatanan kaasut, ettei ajatellu oikeen yhtikäs mitään.

Oltiin teatterin takana, jossa oli huonosti hoidettu puisto. Kaikki alaikäset tai muut, jotka ei muusta syystä halunnu baariin, kokoontu sinne. Pärisi mopot ja rämisi polkupyörät. Jos ei haissut tupakka, niin sitten oksennus, alkukesän viimeisiä vetelevä routa ja lämmenny sahti. Meidän lempipaikka oli jonku epämääräsen betonilaatikon, puutarhavajan tai minkä lie, kupeessa villiintyneen ruusupensaas takana. Siellä nytki istuttiin muovikassien päällä. Oli suora näkymä koikkelehtiviin seurueihin, ja kusipaikkakin oli sopivasti heti rakennuksen kulman takana.

- Siis minkä ikänen se Estelle nyt olikaan?
- Kolmetoista. Tai no tänä vuonna tietty neljätoista.
- Eikse oo aika helvetin nuori?

Omar vaan naurahti, nii että valkoset filmitähtihampaat kimmelsi. Muuten se ei sanonu mitään. Tän täyty olla jotakin niitten kulttuuriin liittyvää juttua, joten päätin jättää sen sikseen. Kai nelitoistavuotiaat jo karvaa kasvoi.

- Ootsä Ede vielä messissä? Eihän sua yrjötä?

Se vaan mongersi jotain. Katsoin viisaammaks siepata Dieselin jämät omaan kouraan.

- Hei vittu, se yritti panna vastaan.
- Viimeksiki heitit laattaa ku tätä joit. Kusit verta housuun vielä seuraavanaki päivänä. Siks just sä jätit vittu tän pullon sinne autoon etkä ottanu mukaas. Joten älä kitise.

Näin parina kulauksena otettuna juoma oli ihan jees. Raikas, vähän kuin mentholin tai mintun jonku muun viilentävän yrtin maku, ja tietty sokeria aivan helvetisti. Pullo oli tyhjä ja kilautin sen samaan läjään juotujen kaljapullojen sekaan. Ihmeen kauan pullot olivat siinä saaneet ollakki. Yleensä alueella liikkuvat yli-innokkaat kerääjämummot veivät tyhjät lasipullot suurin

piirtein suoraan kädestä. Mikä helvetin pullonkerääjien kansallinen vapaapäivä tämä perjantai oli olevinaan?

Ede hoiperteli kuselle. Palattuaan takasi se kävi viimeisen kaljansa kimppuun.

- Näkykö poliiseja?

- Eh. Se otti aimo kulauksen, mutta sen aataminomenan liikkeistä päätellen jojo ei ollu kaukana.

- Yritetäänkö Manglerssiin? Siellä soitettiin aina jotain vitun paskaa suomirokkia tai ikivanhoja ACDC-hittejä, mutta sinne kuitenkin joskus pääsi sisälle. - Käydään ees kattoon, kuka siel on portsarina.

Jos Manglerssissa tuli seinä vastaan, niin aina saatto mennä Hollywollyyn. Se oli kaupungin ainoa limudisko, ja siellä oli parempaa musaa. Mutta kuten oli arvattavissa, se kuhisi kaiken maailman hiphoppareita ja skeittareita. Henkilökohtaisesti ei olis ollenkaan huvittanu mennä täysikäsenä sinne, mutta minkäs teet, kun mun molemmat seuralaiset oli vasta seittemäntoista. Omar olis saattanutki pärstänsä puolesta päästä sisään mihin vaan, sillä kasvo jo partaki, helvetin arabi, mut Ede oli semmonen siloposki että papereita kysyttiin jopa Hollywollyn ovella. Se tulis varmaan nelikymppisenäki näyttään joltain kaksvitoselta.

- Täällä on vitun kylmä, tänne ei ainakaan jäädä.

- Vois mennä suoraan Hollywollyyn, Omar tarjos. Yllätys yllätys. Sillä oli tietty kirsikkasato taas mielessään.

- Samapa tuo, tuumasin ku Edellä ei tuntunu olevan mitään sitä vastaan.

Poliiseja ei sillä hetkellä näkyne, joten mentiin rantaan. Joki kulki puiston takana, ja sinne päästäkseen piti kävellä jonkin matkaa teatterilta ja keskustasta pois päin. Siellä oli muitakin seurueita viinipulloineen, kanistereineen ja muovikasseineen. Joku neropatti oli sytyttäny nuotion, mikä oli yleensä varmin tapa houkutella jeparit paikalle. Oli siis oltava valppaana. Kusen, savun ja tupakan takaa haisto marin kitkerän aromin. Omar väitti sitä joskus poltelleensa, mulla ei ollu siitä kokemusta.

- Kato tuolla on Tane, Omar innostu, - tuolla noiden likkojen seurassa. - Voi vitun vittu. Miten se kehtaa?

Tanesta tuli kuuluisa, ku se oli kerran koulun liikuntapäivän päätteeksi narahtanu runkkaamasta urheilutalon pukuhuoneessa. Se oli tonkinu liikunnanopen sijaisen välinekassia ja löytäny sen hikiset alushousut, joita se nuuhki aivan ekstaasissa. Aina sitä oli homoksi haukuttu, liikku likkojen seurassa ja elehti hinttimäisesti, sössöttiki niinku jossain telkkarin sketsisarjassa, mutta tolla tempauksellaan se viimestään onnistu saamaan nimensä lopullisesti historiankirjoihin.

- Mikä vittu sillä on päässä? Onks toi joku akkojen hiuspanta?

Edeäki nauratti. Se oli semmosta jäätävää naurua. Jos se olis ollu naurun sijasta joku keittiötyökalu, niin varmaan juustoraastin tai pippurimylly. - Homompi ku Kuopio, se veisteli.

En ollu ikinä nähny ketään enempää häpeissä ku Tane sinä iltapäivänä, ku se oli jääny kiinni. Paskaset kalsarit omistanu opettajan sijainen sai tietenkkin heti ensimmäisten joukossa kuulla tapahtuneesta, ja se yritti hoitaa kaiken mahdollisimman coolisti. Oikeen liikuntakasvatustieteen oppikirjojen mukasesti. Vittu seki oli niin huvittavaa. Se ei päästäny meidän luokan pojista ketään kotiin, ennen ku asia oli porukalla loppuunkäsitelty. Meidät istutettiin pukuhuoneeseen ja Tane jäi siihen väliin kasvot punasena. Se huokaili ja tuijotteli varpaitaan ja kaikki näki, miten hartaasti se toivo, että maa olis sen nielly. Jos sille olis annettu pistooli, se olis vissisti ampunu aivonsa pellolle mitä pikimiten, ketään katsomatta ja mitään puolustukseen sanomatta.

Vähä yllättäen ope ei ollukkaan vihanen Tanelle vaan meille muille. Se puhu jotain, et Tane ei ollu tehny oikeestaan mitään muuta väärää ku menny tonkiin sen urheilukassia ilman lupaa. Se muistutti, että meistä jokainen oli siinä iässä, et mielessä pyöri paljo semmosia asioita, jotka saatto saada meidät käyttäytyyn välillä nolosti, mutta ne teot ei kuulunu kellekkään toiselle ku meille itellemme, ei ees meidän parhaimmille kavereille. Et jokaisella oli samat hormonit ja himot, vaikka ne saattoki kohdistua eri ihmisillä vähä eri asioihin, mut varmasti kukaan koko pukuhuoneessa ei ollu niiltä säästyny. Sit se käski meidän mieltä omassa mielessämme oltiinko joskus tehty jotain hävettävää näihin himoihin tai johonkin muuhun liittyen, ja olisko meistä itsestä kivaa, jos joku menis laulamaan siitä muille. Ja me kuunneltiin kuuliaisena ja pidäteltiin naurua, mutta kukaan ei uskaltanu tyrskähellä, ku

ope katto jokaista niin helvetin vihaisesti. Mutta jälkeensä naurettiin sitte sitäki enempi.

- Mennäänkö vittuileen sille? Omar ehdotti. - Kattokaa ny, miten omahyvänen ilme, saatana.

- EVVK, Omar, huitasin kädelläni. - Mee ite, jos sä koet sen niin tärkeeks.

Istuin kylmään ja kosteaan maahan. Housut menis paskaseksi mutta menkööt, jalkoja väsytti. Ede oli kääntynyt tuijotteleen toiselle sivulle, jossa makas joku meitä nuorempi pariskunta kuolaamassa toistensa suuhun. Se oli aika helvetin rivot näköstä. Molemmat oli enemmän pieruissa ku Ede ja meikä yhteensä, likan hiukset levällään nurmella ja täynnä kuivia heinän ja lehdenkappaleita. Poika oli varmaan viistoista jos sitäkään, tyttöä lyhyempi, ja sen kaula oli fritsuilla. Käsi oli avannu muijan farkkujen napit ja sormi etsi jostain niiden syvyyksistä märkää lovea. Jätkä oli selvästi ensimmäistä kertaa asialla. Tytöstä en ollu aivan niin vakuuttunu.

- Onks toi Lenski? Omar kuiskasi. En edes tienny, kuka moinen suuruus oli. Mutta jos se oli Omarin tuttuja, niin eiköhän muijan kirsikka ollut jo aikoja sitten korjattu parempaan talteen. Maitoparta oli pelkillä jälkiliukkailla, koitti kaapia räppeitä.

Ede jatko tuijotteluaan ja sen katse oli menny entistäkin aavistuksen sumeammaks. - Eikö tää kaikki ookki aika vitun sääliittävä? se totes. Puhuko se kyseisestä pariskunnasta, meneillään olevasta perjantai-illasta vai elämästään ylipäänsä, jäi mulle kyllä arvotukseksi.

- Sääliittävämpää ku Kuopio, mä sanoin ja hörähdin.

Ede oli saanu viimeisen Karjalansa tyhjennettyä. Se tosiaan näytti tympiintyneeltä.

- Ehkä ei olis, sanoin sitten, - jos teillä olis ees ikää baariin. - Päästäs kerranki jonnekin muualle ku vittu Holeen tai Manglerssiin. Siellä käy vaan kaikki luuserit.

- No mikä sua pitelee? Ala vittu mennä sinne Onnelaan tai vaikka saatanan Broadwaylle jos niin mieli tekee, Ede nakkas vettä myllyyn. - Herra täysikänen. Vittu ku sä oot niin saatanan kypsä.

Nyt piti olla iisisti ja provosoitumatta, tajusin. - Katotaan, jos vaikka meenki. Mut emmä vielä. Myöhemmin sit.

Inhosin sitä, et joku keksi kyrpiintyä ja alko sitten levittää vitutustaan muihin. Ny mullekin alko tulla paska fiilis. Ja mulla oli sentään siihen jotain syytä. Ede taas osas olla mulkku ihan vaan ollakseen, pilatakseen muitten illan.

Alon nakella kiviä veteen ja yritin pidätellä. Yks pisara karkas ja lennähti taaempaan istuvaan seurueeseen, siihen, joka oli sytyttänyt sen saatanan nuotion. - Heii, muijan ääni kivahti. Se oli maalannut silmät mustaksi ja hiukset hohti luumun sävyä. Sillä oli ainakin sata lävistystä naamassa, joku helvetin gootti vissiin.

En ollu huomaavinaankaan, ja jatkoin vaan heittelyä. Tunsin olkapäihini tartuttavan, se oli Omar, joka veti mut syrjemmäks. Allah oli kai varottanu, et tästä vois tulla joku isompiki härdelli. - Tuu, mennään Mike tonnemmaks, se sano.

Ede oli edelleen rauhaton. - Täällä helvetin kylmä. Ihan lame meininki.

Ehdotin, että palattas takas betonipunkkerin viereen, ku se oli sentään ees vähän tuulensuojassa, mutta Ede ei halunnu. - Ei olis pitäny tulla ollenkaan, se manku.

Mulla alko oikeesti tapulia kiristää. - Sä itse halusit lähtä kaupunkiin tänään. Ota kessu ja oo hiljaa.

- Kaikki on niin vitun... perseestä. Se yritti saada tupakan syttymään, mutta liekki poltti sormeen. Kessu putos maahan tuskanälähdyksen siivittämänä, suoraan keskelle jotakin maassa olevaa lätäkköä. Se ehti haroa sitä sormillaan hyvän aikaa ennenku tajus, että lätäkkö olikin oksennusta. - Vittu SAATANA! se huusi.

Puoli puistoo käänty kattoon meitä, jopa puskassa kielareita vaihtanu pariskunta. Ja me revettiin Omarin kans, niin että oikeesti oltiin tikahtua.

- Haistakaa paska, te molemmat. Ede käänsi meille selkensä ja harppo takas rantakivikolle istumaan, kuuloetäisyyden ulottumattomiin. Meni aikansa ennenku Omarin kanssa toettiin. Omarilla oli jotain ählämikavereita siinä, ja se päätti mennä moikkaamaan niitä. Mä astelin Eden luo, ja vasta siinä vaiheessa tajusin, että se oli alkanu pillittää. Se pyyhki silmiään ja pyysi mua painumaan jonnekin syvälle pimeään ja helvetin haisevaan.

En istunu ihan viereen vaan semmoselle etäisyydelle, et yletin just ja just tarjoomaan sille viimeiset huikat Karjalaa. Se pyyhki silmiään ja mutisi jotain. Ku pullo oli tyhjä, se nousi pystyyn ja nakkas kiroten sen lepikköön. Kilahti ja ruskeita sirpaleita lenteli ympäriinsä, osa kivikkoon, osa veteen.

- Kyllä tää elämä on yhtä paskaa, se nieleskeli. - Vitun paska kesä eesä. Ja vielä vitumpi syksy tulossa. Kaikki on päin vittua. Tulis jo ens vuosi. Ens elämä.

Se rojahti takas rantakivelle ja hiero voimallisesti kulmakarvojaan. - Vituttaa, kuulu jostain sen räpylöiden alta.

Olin sanomassa jotaki sen oloo lievittääkseni, mut vaikka kuinka möyhin, en onnistunu löytään oikeita sanoja. Sillä mitä enempi asiaa märehti niin sitä enemmän alko tuntuu siltä, että Paska-Ede oli kerranki oikeessa. Ihan sama vaikka vetäis viinaa kaksin käsin ja pääsis vaikka baariinki sisälle, niin mikään ei silti lopulta miksikään muuttunu.

- Kuule Ede, sanoin sit, - mentäskö takas kotiin.